

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart verovert. Dit meeslepende feelgoodverhaal speelt zich af op Texel.

Wanneer Lisa het gevoel heeft maar wat rond te dobberen in haar leven, besluit ze af te reizen naar Texel. Ze heeft één doel: in vier dagen een rondje om het eiland wandelen. Na 52 kilometer moet ze knopen hebben doorgesneden over haar baan, haar toekomstplannen én haar ex, Jesse. In die volgorde.

Vol goede moed gaat ze van start. Totdat ze bij haar eerste tussenstop oog in oog staat met... Jesse. Hij blijkt precies hetzelfde plan te hebben opgevat. Voor hem een hilarisch toeval, voor haar complete paniek. Wanneer Lisa rechtsomkeert wil maken, doet Jesse haar een bijzonder voorstel...

Susan Muskee (1993) is auteur, stemacteur en podcasthost. Van haar hand verschenen meerdere Kobo Originals en bij HarperCollins Holland de feelgoodromans *Nooit meer hetzelfde* en *Wie ik ben zonder jou*, die beide snel na verschijnen al herdrukt konden worden. Haar *Waddenliefde*-serie bestaat uit de boeken *Texel & Vlieland*, *Terschelling & Ameland* en *Schiermonnikoog & Borkum*.

SUSAN MUSKEE

Wadden

liefde

Texel

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica

Foto auteur: © Medea Huisman

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1543 9

ISBN 978 94 027 7162 6 (e-book)

NUR 301

Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Het zijn precies 241 stappen van de plek waar Nienke me heeft afgezet naar de veerhaven van Den Helder. Geen idee waarom ik ze geteld heb; misschien om mijn gedachten te verzetten. Alles om maar niet te denken aan datgene waarvoor ik hier ben, hoe tegenstrijdig dat ook klinkt.

Ik voel me als een kleuter die zich achter het gordijn verstoppt en heel hard roept: ‘Als ik jou niet zie, zie jij mij ook niet!’

Nienke stond erop om me naar de boot te brengen, ook al is het vanuit het stadje waar we wonen ruim anderhalf uur rijden naar Den Helder. Eerlijk gezegd denk ik dat ze verwachtte dat ik anders niet zou gaan en dat is iets wat mijn beste vriendin niet op haar geweten wil hebben. Nu haar knalgele Toyota weer verdwenen is, kan ik altijd nog rechtsomkeert maken, maar zo zit ik niet in elkaar. Ik heb gezegd dat ik ga, dus ga ik. Daarbij houdt Nienke me sinds ze weet dat het niet zo goed gaat in de gaten als een kok die pijnboompitjes roostert, dus het verbaast me dat ze niet meegaat. Als ze zelf niet binnenkort met haar vriend naar Ameland zou gaan, had ze zichzelf vast uitgenodigd voor deze vierdaagse ik-moet-alles-op-een-rijtje-zetten-wandeltocht.

Want ja, dat is de situatie. Ik moet alles op een rijtje zetten.

Laat ik het zo zeggen: ik voel me alsof ik in een roeibootje op een meer zit, even de kracht niet meer heb om te roeien, en daardoor maar een beetje dobber. Het is nog niet zo erg dat ik de brandweer – of wat is het, de kustwacht? – moet bellen om me op te halen, maar tegelijkertijd heb ik me ook weleens beter gevoeld.

Ergens voelt dat ontzettend elitair, want ik heb echt een prima leven. Een fijn leven met lieve ouders, een topper van een beste vriendin én een eigen bedrijf. Maar toch dobber ik in the middle of nowhere op dat meer en zijn er een paar keuzes die ik moet maken voordat ik weer verder kan roeien, dus heb ik besloten om die keuzes hier te maken. Op Texel, mijn favoriete Waddeneiland. Tijdens een vierdaagse wandeltocht waarin ik mijn hoofd leegmaak én weer vul met nieuwe inzichten en beslissingen.

Ben ik een wandelaar?

Niet bepaald.

Heb ik getraind voor deze vier etappes?

Ook niet.

En tóch...

‘Ik kan dit,’ mompel ik tegen mezelf. Ik trek mijn weekendtas nog wat hoger op mijn schouder, laat mijn rugzak van mijn andere schouder glijden en zoek in het voorvak naar mijn telefoon en ticket. Voor de zekerheid heb ik alles geprint, al is de kans groot dat dat helemaal niet meer nodig is. De laatste keer dat ik de overtocht maakte, moest dat wel, dus nu heb ik zonder de instructies te lezen alle papieren uit de printer laten rollen en ze veilig in mijn tas gestopt. Zoals met zoveel dingen in het leven koos ik het zekere voor het onzekere.

Pas nu beseft ik dat ik hier al zes jaar niet ben geweest. Tot een paar jaar geleden bracht ik hele zomers door op Texel, maar nu heb ik al een aantal jaren de hele zomer doorgewerkt. Niet zo gek, want zes jaar geleden nam ik ’t Huisdierhoekje over van de vorige eigenaar en als ondernemer heb je nou eenmaal minder vaak vakantie, maar toch. Texel was en is ‘mijn’ eiland. Een groot deel van mijn nu nog steeds vaste vrienden – onder wie Nienke – heb ik hier ontmoet en met Jesse kwam ik hier minstens één keer per jaar. Dat ik precies nú, in dit weekend, de overtocht weer maak, is een bizar toeval waar ik niet al te lang over na ga denken. Soms lopen dingen nou eenmaal zoals ze lopen.

‘Tickets gereedhouden, alstublieft!’ Bij de poortjes in de terminal staat een kalm ogende vrouw met een vriendelijk gezicht, die alles in

goede banen leidt. Soepeltjes stromen we met z'n allen de boot op. Hoewel, boot... Dit gevaarte is net zo groot als mijn complete appartementsgebouw.

Ik frunnik wat aan de rits van mijn jaszak en bestudeer de enige ring die ik altijd draag: mijn brede zilveren ring met in het midden een groene steen. Gekocht op vakantie in Griekenland – mijn enige souvenir toentertijd. Ik ben helemaal niet zo'n ringdrager, maar van deze heb ik nooit afscheid kunnen nemen.

Wanneer ik mijn ticket en telefoon weer heb weggestopt, trek ik mijn rugzak weer op mijn schouder en loop door naar het restaurant. Onder me, in de buik van het schip, worden geroutineerd alle auto's naar binnen geleid. De meeste bestuurders en passagiers blijven tijdens de korte overtocht zitten, maar er zijn ook mensen die de auto uit gaan en net als ik een snelle bak koffie halen bij het buffet. Even twijfel ik of ik een plekje op het dek wil zoeken, maar ik heb me nog niet ingesmeerd en weet hoe verraderlijk snel je verbrandt met dit halfbewolkte weer, dus ik besluit toch maar binnen te gaan zitten.

Als ik een plekje heb gevonden en mijn boek uit mijn tas haal, klinkt er een vertrouwd, diep gerommel door het schip. De motor is gestart. Meteen trekt er een opgewonden kriebel door mijn onderbuik. De tocht duurt maar twintig minuten, maar mij kan het eigenlijk niet lang genoeg duren. Zodra de boot het vasteland heeft verlaten, ben ik op weg naar iets nieuws. Iets unieks. Iets wat je alleen maar kunt omschrijven als 'het eilandgevoel' – hoe cliché het ook klinkt. Het voelt als thuiskomen, anders kan ik het niet noemen. Ik kan me de eerste keer op Texel niet eens herinneren, aangezien ik toen amper twee jaar oud was, maar volgens mijn moeder was ik meteen een compleet ander kind. Nou, misschien word ik nu wel een compleet ander mens. Dat zou prettig zijn.

De boot is zo groot dat ik pas merk dat we in beweging zijn gekomen als ik de veerhaven langzaam voorbij zie schuiven. Ik probeer me te richten op mijn boek, maar dan trilt mijn telefoon in de zak van mijn zomerjasje. Ik haal hem eruit en kijk op het scherm.

Lisa, we moeten echt praten. Heb je volgende week tijd voor een kop koffie? Als we dit echt gaan doen, moeten we goede afspraken maken. Laat maar weten wanneer je tijd hebt.

Jesse. Ook wel bekend als mijn ex, *the one that got away, the one whose heart I broke* – blijkbaar gaat dat heel goed samen – en sinds een jaar mijn directe concurrent.

Dat laatste stond niet bepaald op mijn bucketlist, maar soms gaan dingen nou eenmaal zoals ze gaan. Soms trap je nét wanneer je uit de auto stapt voor een belangrijke afspraak in de hondenpoep. Soms knipt de kapper bijna tien centimeter van je haar af, terwijl de woorden ‘doe maar alleen de puntjes’ nog niet eens over je lippen zijn gerold. En soms start je ex ineens een concurrerende dierenpeciaalzaak aan de andere kant van de wijk waar jij al jaren jóúw dierenpeciaalzaak runt.

Ik vraag me af hoelang ik kan doen alsof ik zijn berichtjes niet zie. Ik heb de welbekende blauwe vinkjes al tijden geleden uitgezet, maar Jesse ziet natuurlijk wel dat zijn berichten worden bezorgd.

Maar goed. Voor nu kan ik het vast negeren.

Net op het moment dat ik mijn telefoon weer weg wil stoppen, komt zijn volgende bericht binnen.

Je kunt me niet blijven negeren.

Verdorie. Ik moet me inhouden om niet over mijn schouder te kijken of hij misschien op deze boot zit, maar dan maak ik mezelf onnodig paranoïde. Daarbij kan ik het me absoluut niet voorstellen, zeker niet nu de zomer is begonnen en de kans groot is dat zijn team – net als het mijne – al wat mensen mist die met vakantie zijn. Dat ik nu vrij heb komt alleen maar doordat mijn team zo flexibel is. Zonder Belinda, Paul, Esmee en onze weekendhulp Toine ben ik nergens. Toine heeft dit jaar eindexamen gedaan en wilde graag wat extra werken, dus heb ik vier dagen vrij gepland en hem op het rooster gezet. Hij blij, ik blij.

Jesses team is weliswaar groter, maar volgens mij zitten zijn week-endhulpen nog niet in hun examenjaar. Kortom, Jesse staat vast gewoon in zijn winkel.

Ik laat mijn handen zakken en leg mijn telefoon in mijn schoot. Waar hij ook is, ik moet hem wel iets terugsturen. Maar wat? *Hoi, ik moet er nog even over nadenken?* Ik weet niet of dat per se zo goed valt, want ‘ergens over nadenken’ is waar dit allemaal mee begon.

Tegelijkertijd, Jesse kennende zal hij heus nog wel vier dagen langer geduld hebben; ik laat hem immers al weken wachten.

En daarvoor al maanden, zo niet jaren, schiet er door mijn hoofd. Meteen leg ik de venijnige stem het zwijgen op. Daar moeten we het óók over hebben, maar niet nu. Later. Ooit.

Ik zucht, pak mijn telefoon weer op en open het gesprek met Jesse. Dan begin ik te typen.

Is het oké als ik er volgende week op terugkom?

Ik druk snel op ‘verzenden’ voordat ik me kan bedenken en vervloek de onzekerheid die doorschemert in dat bericht. Wat was er mis geweest met ‘ik kom er volgende week op terug’? Of met mijn negeertactiek nog een paar dagen voortzetten? Ik heb zijn vorige zes berichten ook niet beantwoord, dus wat dat betreft...

Toch weet ik waarom dat niet langer kan. Wat mijn keuze ook gaat zijn, Jesse verdient een antwoord.

Alleen niet nu.

Ná dit weekend.

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart veroverd. Dit meeslepende feelgoodverhaal speelt zich af op Vlieland.

Auteur Nora heeft een probleem: haar lezers wachten al tijden op een nieuw boek, maar ze krijgt niets op papier. Ten einde raad vertrekt ze voor vier weken naar Vlieland, zodat de inspiratie (hopelijk) vanzelf volgt.

Wanneer ze tijdens een strandwandeling een antieke verlovingsring vindt, besluit ze op zoek te gaan naar de eigenaar. Twee vliegen in één klap, denkt ze: een goede daad én een goed verhaal. Al snel vindt ze Hidde, de kleinzoon van de vrouw die de ring jarenlang heeft gedragen. Ze blijken een enorme klik te hebben. Maar Nora is op Vlieland om te schrijven, niet om te flirten. Toch?

SUSAN MUSKEE

Wadden
liefde
Vlieland

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica

Foto auteur: © Medea Huisman

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1543 9

ISBN 978 94 027 7163 3 (e-book)

NUR 301

Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Mijn nagels zijn lang. Niet te lang, maar wel lang. En op zich ook een beetje onverzorgd. Eigenlijk zou ik ze weer eens mooi moeten vijlen en lakken. De laatste keer dat ik dat heb gedaan, is alweer weken geleden. Of was het langer? Misschien moet ik...

‘Nora?’

O ja. Even vergeten.

‘Ja?’ Mijn stem kraakt en een seconde overweeg ik of ik gewoon zou kunnen ophangen. Wat als ik een paar woorden schokkerig zeg, voor wat extra overtuiging, en dan – hop – zo de lijn wegdruk?

‘Hoelang heb je nodig?’ herhaalt Ellie haar vraag.

‘Ik, eh... Nou, ik denk dat ik nog net even wat langer nodig heb. Hoeveel langer weet ik niet precies.’

‘Maar kan ik doorgeven dat ze je mee kunnen nemen in de nieuwe aanbiedingscatalogus? Zo niet, dan is er nog ruimte om jouw plek op te vullen met een ander boek. Ik wil alleen niet iets beloven waarvan we eigenlijk nu al weten dat we het niet kunnen nakomen. Dat begrijp je wel, toch?’ De stem van mijn literair agent klinkt vlak. Niet geërgerd, niet boos, zelfs niet gepikeerd, maar gewoon... vlak. Ik weet wat dit betekent. Over vijf seconden gaat ze over op de sympathiestrategie. Vier, drie, twee...

‘Luister, Nora.’

Precies op tijd.

Ik knijp mijn ogen dicht en wacht op haar woorden, hoewel ik precies weet wat ze gaat zeggen. We hebben je deadline al vier keer

uitgesteld, dat is natuurlijk niet erg, maar het geeft wel een bepaald signaal af, dat willen we eigenlijk voorkomen, zeker omdat we je zo groots aankondigen met deze comeback, en dus...

‘Dus moet ik echt van je weten wanneer je je nieuwe boek af denkt te hebben. Ik zie een grote marketingcampagne voor me, maar zonder boek kunnen we niks. Heb je de schetsen van het omslag gezien?’

De schetsen van het omslag. Vanwege enige tijdnood – en, wees eerlijk, ook als laatste strohalm om mij van extra inspiratie te voorzien – heeft de vormgever alvast een omslagontwerp gemaakt voor mijn nieuwste boek. Hét boek waarmee ik de harten van mijn lezers terugverover, want zij wachten al drie jaar met smart op ‘de nieuwe Nora’.

Ik ben ten prooi gevallen aan dat waarvan ik altijd riep er nóóit last van te hebben: writer’s block. Ik krijg al maanden, máánden, geen letter meer uit mijn vingers en dat heeft maar één oorzaak: ik ben te succesvol. Dat voelt echt vreselijk om te zeggen over mezelf, maar het is wel de waarheid. Mijn eerste boek werd zo krankzinnig goed ontvangen dat de verwachtingen van mijn tweede roman enorm hooggespannen zijn. Zo hooggespannen dat ik lamgeslagen van angst ben zodra ik mijn laptop openklap. De angst dat ik een onehitwonder ben. Een onetrickpony. Iemand met één goed idee, één goed boek en daarna... niets meer. Die angst knaagt aan me als een muis aan een stuk kaas sinds mijn debuut in de bestsellerlijsten kwam.

Het is niet dat ik geen idee heb. Ik weet heel goed waar dit boek over moet gaan. Ik heb de plot, de personages en de setting, alleen de woorden vloeien niet. Er komt al maanden níets op papier en ik ben er inmiddels helemaal klaar mee.

Want zo ben ik dan ook wel weer: lamgeslagen van angst in een hoekje blijven zitten is niet mijn stijl. Het is tijd voor actie.

Mijn nieuwe boek speelt zich af op een tropisch eiland waar twee mensen elkaar ontmoeten tijdens een singlesreis en dan de liefde vinden bij elkaar. Het omslag dat Ellie ‘met hoge urgentie’ heeft gestuurd, straalt precies de zomerse verliefdheid uit die de hoofdpersonen zouden moeten ervaren: twee mensen, hand in hand, wandelend over een steiger met links en rechts dobberende bootjes en in de verte de onder-

gaande zon. Het is *The Notebook* op Hawaii. Het is prachtig. Schitterend. Het is betoverend mooi en iets wat elke romanceliefhebber direct zou oppakken in de boekhandel. Het is alleen... nog niet geschreven.

Ik heb al bijna een jaar lang de eerste tienduizend woorden op papier en heb alles al vijf keer omgegooid. Dit boek kost me zo ongelooflijk veel moeite dat ik nu uit pure wanhoop de zomer op Vlieland ga doorbrengen in de hoop geïnspireerd te raken. Of op zijn minst een beetje creativiteit af te dwingen. Jammer genoeg is het voorschot niet hoog genoeg om vijf weken op de ABC-eilanden te vertoeven, maar Vlieland noemen ze niet voor niet Vliebiza, toch?

‘Waar ben jij ergens? Valt je verbinding steeds weg, of zo? Hoor je me wel?’

‘Ja, ik hoor je,’ antwoord ik haastig. ‘Sorry, de verbinding is prima. Ik heb het omslag ontvangen en het is geweldig. Past perfect bij het verhaal.’

Een naar stemmetje ergens in mijn achterhoofd sneert: welk verhaal?

Maar naar nare stemmetjes in mijn achterhoofd luister ik al jaren niet meer, dus ook dit gesnerp snoer ik direct de mond.

‘Ik heb een vakantiehuisje op Vlieland geboekt voor vijf weken.’ Het is eruit voordat ik nog meer omslachtige excuses kan verzinnen. ‘Ik weet niet of ik in vijf weken alles af heb, maar ik doe mijn best om in elk geval een eerste versie naar je op te sturen als ik weer op de boot naar huis stap.’

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. Dan, net op het moment dat ik wil checken of mijn ontvangst niet toch slechter is dan ik dacht hier in de haven van Harlingen, hoor ik een zachte, maar overduidelijk opgeluchte zucht.

‘Je hebt geen idee hoe blij ik ben dat je dat zegt.’

Ik voel een zwak glimlachje aan mijn mondhoeken trekken. Als er iets is wat ik haat, dan is het mensen teleurstellen. Of daar misschien ook deels mijn writer’s block vandaan komt, daar ga ik me voorlopig even niet in verdiepen. Voor nu is het tijd voor een nieuwe start. Een schone lei. Misschien begin ik zelfs wel helemaal opnieuw met schrijven.

ven. De knipperende cursor mag dan de ergste vijand van menig auteur zijn, een knipperende cursor onderaan een document dat aanvoelt als een gebouw dat op instorten staat, is niet veel beter.

‘Waarom heb je me dit niet gezegd?’ roeptoetert Ellie op volle sterkte in mijn oor. ‘Dit is niet te geloven. We zijn al...’ Ik hoor geschuif, alsof ze de telefoon even op een afstandje houdt. ‘...vijftien minuten aan de lijn. Nora, dit is geweldig nieuws! Ik dacht écht dat het hem niet ging worden en dat zou ik zo ongelooflijk jammer vinden. Een hele zomer op Vlieland, wat een goed idee! Althans, wanneer vertrek je? Wat heb je nodig? Wijn? Eten? Boodschappen? Ik kan iemand voor je regelen die elke avond voor je kookt, zodat je het huisje niet eens uit hoeft. En ik heb laatst een fles whisky naar een van mijn andere auteurs gestuurd. Lijkt je dat niet wat? Hemingway schreef zijn beste werk onder invloed...’

‘Ik geloof niet dat dat nodig is, dank je wel,’ zeg ik snel. ‘Ik kan mijn eigen boodschappen wel doen en ik heb geen drank nodig om te kunnen schrijven. En ik sta nu in Harlingen te wachten tot de boot eraan komt.’

‘Zeker weten?’ peilt Ellie suggestief. ‘Ik heb vaker gemerkt dat –’

‘Ja, zeker weten,’ onderbreek ik haar lachend, voordat ze me zo dadelijk illegale middelen aanbiedt omdat die ‘nog veel beter helpen’ bij presteren onder druk. ‘Bedankt, Ellie.’

Ik zie haar strijdlustige gezicht meteen voor me: diepe frons, haar donkerbruine krullen zoals altijd hoog opgestoken en met een paar eigenwijze wegspringers. Haar telefoon geklemd in haar ene hand en in de andere waarschijnlijk een pen, waarmee ze driftig onsamenhangende zinnen op haar bureauplanner krabbelt. Ellie kennende heeft ze de mail naar de uitgever al afgerond tegen de tijd dat we hebben opgehangen.

‘Het komt echt goed,’ zeg ik, hoewel ik niet zeker weet tegen wie ik het heb.

Ondertussen meert de boot aan en wordt alles in gereedheid gebracht om alle passagiers veilig op de kant te krijgen, zodat er een nieuwe rits eilandbezoekers aan boord kan gaan.

‘Ik moet gaan,’ zeg ik in de telefoon. ‘De boot is er.’

Hoewel ik Ellie niet kan zien, weet ik dat ze nu twijfelt of ze me moed in moet spreken. Tegelijkertijd weten we allebei dat ze dat al zo’n dertig keer heeft geprobeerd, dus voordat ik mijn overtuigingsstrategie kan uitbreiden, zegt ze vol vertrouwen: ‘Succes deze weken. Hou me op de hoogte van je schrijfproces, oké? Nee, wacht. Doe dat maar niet. Stort je maar helemaal op het verhaal en stuur me pas aan het eind een update. Hopelijk met een eerste versie in de bijlage.’

De opgeluchte zucht die ik slaak is zo hard dat iemand voor me zich omdraait en me onderzoekend aankijkt.

‘Dat hoorde ik,’ klinkt er geamuseerd in mijn oor. ‘Je kunt dit, Nora. Dit komt heus goed. Je moet je flow alleen even terugkrijgen, maar als er ergens een plek is waar de ideeën vast gaan stromen, is het op Vlieland.’

Onverhoopt moet ik toch een beetje glimlachen. Mijn literair agent is een pitbull en een labrador tegelijk: hard wanneer het nodig is, maar tegelijkertijd de grootste fan van al haar auteurs.

‘Ik doe mijn best,’ zeg ik zo opgewekt mogelijk. ‘Ik hou je op de hoogte.’

‘Luchtig, hè? Je lezers verlangen naar iets luchtigs!’ roept Ellie nog voordat we afscheid nemen.

Precies wanneer ik me omdraai om mijn koffer op te pakken, knal ik tegen iemand in een wijde knalroze jurk op. Van schrik maak ik een kamikazebeweging waar Jackie Chan jaloers op zou zijn, waarbij ik in één vloeiende beweging de zonnebril van haar neus mep. Het ding is versierd met meer steentjes dan de etalage van de Bijenkorf rond de feestdagen en vliegt door de lucht.

Kwieker dan ik verwacht had duikt ze erachteraan, terwijl ik automatisch ‘o, sorry!’ roep.

‘Geeft niks,’ reageert ze kalm.

Als de vrouw weer overeind staat, bekijk ik haar voorzichtig. Ze heeft hoog opgestoken honingblond haar dat duidelijk uit een potje komt en heeft naast haar – letterlijk – schitterende zonnebril meer goud aan haar vingers en in haar oren dan er bij mijn ouders in de

vitrine ligt. Grappig genoeg misstaat het haar niet; deze vrouw is bling.

‘Ik wilde u niet...’ begin ik, maar ze onderbreekt me met een luchtig wegwijsgebaar.

‘Geen zorgen, meisje. Alles nog heel?’

‘Bij mij wel,’ zeg ik na een korte inspectie van mijn koffer en mijn kleding. ‘Bij u ook?’ Ik zie meteen helemaal voor me dat ik de helft van mijn voorschot kwijt ben aan het vergoeden van iemands zonnebril, maar gelukkig valt het mee.

‘Niks aan de hand,’ zegt de vrouw. Ze steekt haar zonnebril in haar haar. Dan legt ze kort haar ene hand op mijn bovenarm, terwijl de andere op haar hart belandt. Haar zo te zien briljant geslepen edelstenen verblinden me zowat terwijl ze diep ademhaalt. Ik kan niet anders dan met haar meedemen.

‘Rustig aan,’ zegt ze. ‘Alles komt goed.’

Ik knik met open mond, niet in staat om iets te antwoorden. De kalmte in die vijf woorden is zo overtuigend dat ik mijn wervelwindstatus meteen uit het raam van de terminal voel vliegen.

De vrouw geeft me nog een vriendelijk knikje, laat dan mijn arm los en loopt naar een andere vrouw in een kaki korte broek en met een safarihoed op. De vrouw met de safarihoed knikt vriendelijk naar me, voordat ze samen koers zetten naar de boot.

Ik treuzel langer dan nodig is en sluit dan, als ze helemaal uit het zicht verdwenen zijn, als laatste in de lange rij passagiers aan. Nu maar hopen dat die vrouw gelijk heeft en dat deze weken op magische wijze voor inspiratie en woorden op papier zorgen. Alles komt goed. Het liefst binnen nu en vijf weken, als het even zou kunnen.